

[Hans Conrad Koefoed.]

dette, at det er en Bemyndigelseslovgivning, med den samme Glæde. Men naar man ser den store Mælkekommissions store Betænkning og kommer til Klarhed over den store Uenighed, der har været inden for denne Kommission, saa kan man næsten forsone sig med den højtærede Ministers Lyst til at springe over Baalet.

Som Folkestyret altid maa bygge paa et Tillidsforhold mellem Folket og dets valgte Repræsentanter, saa maa det politiske Samarbejde, som nu er indledet — om det ellers skal føre til noget —, baseres paa et vist Tillidsforhold Partiernes imellem. Vi i mit Parti er altsaa i dette Tilfælde for saa vidt indstillet paa at vise den højtærede Minister, eller jeg kan sige de to højtærede Ministre, Handelsministeren og Landbrugsministeren, Tillid og haaber, at den ikke maa blive beskæmmet. Men jeg vil tilføje, at det vil blive langt lettere for os at vise en saadan Tillid, dersom man over for os kunde vise den Imødekommenhed, at der i Lovforslagets § 1, Linie 2, hvor der staar: „efter Forhandling med Ministeren for Landbrug og Fiskeri“, kunde blive tilføjet: „og Mejeriernes Fællesorganisation“. Man kan jo ikke sige andet, end at denne Organisation, der jo omfatter praktisk talt det samlede danske Mejeribrug, i høj Grad er Part i Sagen, og det maa derfor findes naturligt, at der aabnes Adgang for denne Organisation til at udtale sig og til at faa Forhandlingsret under Lovens Administration. Jeg vil gerne paa mit Partis Vegne udtale et bestemt Ønske om, at § 1 faar en saadan kort Tilføjelse.

Ved Lovens praktiske Udførelse vil der, i Henhold til Bemærkningerne, tilfalde Kommunalbestyrelserne en stor Opgave. Maa jeg i denne Forbindelse have Lov til at spørge den højtærede Handelsminister, om det er hans Tanke ligefrem at søge Oprettelse af kommunale Mælkeudsalg fremmet. Jeg vil i alt Fald gerne advare mod en saadan Tanke. Ligeledes vil jeg gerne tilraade en vis Varsomhed med Hensyn til Koncessionering af Mælkehandelen. Den enkelte Samfundsborger gør kun noget prisværdigt, naar han søger at skaffe sig selv et Levebrød, og da jeg frygter, at man kan finde forskellige Grunde til at føre en saadan Tendens over paa andre Erhvervsomraader, tilraader jeg, som sagt, Varsomhed, da man jo aldrig — og slet ikke under de nuværende Forhold — kan ønske den private Foretagsomhed stækket. Hvis Lovens Gennemførelse skulde medføre, at Indehavere af Mælke- og Flødeforret-

ninger eller andre, som er knyttede til saadanne Virksomheder, maa standse deres Arbejde, vil jeg meget henstille, at man søger at tage det størst mulige Hensyn til disse Folk.

Af det, som er fremført i Bemærkningerne til Lovforslaget, er jeg personlig tilbøjelig til at lægge størst Vægt paa Tanken om Udsalg af Spandemælk til billig Pris, selvfølgelig under forsvarlige hygiejniske Forhold, saa man er betrygget i den Henseende. Jeg tror, at en saadan Handel vil komme til at virke som en sund Regulator paa Mælke- og Flødehandelen i det hele, og jeg tror ogsaa, at denne Foranstaltning maa kunne virke beroligende paa den ærede socialdemokratiske Ordfører (Nina Andersen), der havde forskellige Bekymringer med Hensyn til, om der var for mange Udsalg.

Det ærede Medlem Fru Nina Andersen talte om den tarifmæssige Betaling. Det er vel ikke ubekendt, at i saadanne smaa Bedrifter — det være sig paa dette eller paa andre Omraader — er der aldeles ikke Tale om at overholde en bestemt Arbejdstid eller opnaa en bestemt Løn, men der vil altid være Tale om at udføre det bedst mulige Arbejde og for dette at opnaa den Løn, som under de givne Omstændigheder kan opnaas.

Det er muligt, at mange fremdeles vil holde paa Etiketten, om jeg saa maa sige, naar de køber i disse Udsalg. Det maa de selvfølgelig have Lov til, men saa maa de ogsaa have Lov til at betale derfor. Det er muligt, at der er mange, der mangler Evne til at forstaa, at den Mælk, der sælges paa Flasker med Etikette paa, jo ogsaa engang var Spandemælk, men, som sagt, de, der vil holde paa Etiketten, maa have Lov til at blive ved med det. Det vigtige i dette Forhold er, at der er aabnet Adgang for Befolkningen til at skaffe sig dette vigtige Næringsmiddel til en billigere Pris, og denne Adgang vil sikkert blive benyttet i stigende Grad. Det vil betyde Mulighed for nedsatte Leveomkostninger. Jeg er ikke tilbøjelig til at mene, at det var den Vej, vi skulde søge at komme i det hele taget.

Jeg vil gerne have Lov til at tilføje, at naar man i Gaar talte om et stigende Løn-niveau paa Grundlag af stigende Brødpriser og om Lønforhøjelser i den Anledning, maa det være rimeligt, inden man kommer ind paa disse Tanker, at foretage en Udligning af Stigning og Fald paa disse Omraader. Her er der altsaa Tale om et Fald i Leveomkostninger.

I Forventning om, at man under en